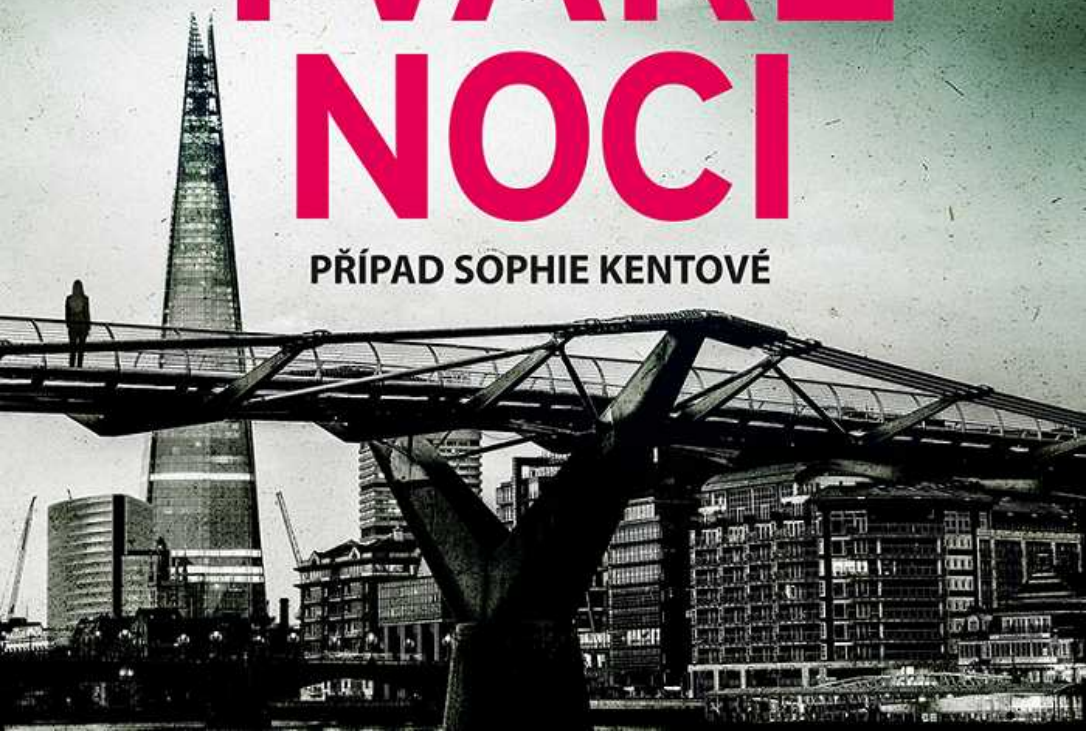

V DRSNÉM SVĚTĚ **MODELINGU** SI SMRT PEČLIVĚ VYBÍRÁ...

CORRIE JACKSON

TVÁŘE NOCI

PŘÍPAD SOPHIE KENTOVÉ

**TVÁŘE
NOCI**

CORRIE
JACKSON
**TVÁŘE
NOCI**

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část, nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Corrie Jackson, 2016

Translation © Monika Pavlisová, 2018

Cover © Book Makers, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-034-5 (pdf)

Jamesovi
T. C. B.

*Ta učí, jak má pochodeň se skvíti.
Visíc na tvářích noci skvostněj svítí
než démant v uchu mouřenína plá;
spanilost světu příliš nádherná!*

– William Shakespeare: Romeo a Julie

Její plet' je dokonalá.

Růžová a hedvábná. Když se dívám na pupínky husté kůže, které na ní ve studeném nočním vzduchu naskákaly, projede mnou vlna horka. Rozhoří se ve mě dychtivost, touha a vztek. Doběla rozžhavený vztek, který pálí.

Leží na matraci, ruce má roztažené, oči zavřené a mokré pramínky tmavých vlasů jí padají do čela. Potáhnu z cigarety a skrz kouř ji sleduji. Odvrátí hlavu. To je jedno. Nepotřebuji vidět její tvář. Znáám ji jako svou vlastní. I se zavřenýma očima můžu malovat temnou křivku jejího očního víčka nebo její sladké rty.

V dále zaštká liška. Nakloním hlavu na stranu a cigaretu chytím mezi palec a ukazováček. Vánek, který profukuje oknem přístřešku, mi cuchá vlasy jako nějaké nezvedené batole. Natáhnu se a přitisknu cigaretu do prohlubně na jejím krku.

Pálící se kůže syčí a je horká a rudá.

Moje tělo s tím rezonuje.

Vedle mě se někdo posune a kouzlo je pryč.

„Můžem?“

Má drsný hlas. Jako když táhnete samet po šterku.

„V klidu, ona nikam neodejde.“ Oči mi sjedou k poutům kolem jejích zápěstí; přes ústa má nalepenou pásku.

Ze zdi se dívají další stíny, čekají, až přijdou na řadu. Blíží se konec, to vím jistě. Tyhle purpurové, bolestí naplněné noci už nestačí. Ona už nestačí. Vidím, jak rychle jim zvadne úsměv, jak se jim zakalí oči, když je po všem.

*Protáhne se kolem mě. Zachytím zápach potu a hruškového želé.
Slyším, jak se olizuje. Mlaská, když mu cukroví klouže po jazyku.*

*Klekne si vedle ní. Rozepne si pásek. Nedokážu se podívat jinam.
Ona ke mně otočí hlavu. Ve tmě mě tiše prosí. Její zorničky jsou černé
a lesklé jako kmínka.*

*Kmínku měl můj táta nejradši. Vždycky mi dal loknout, když skon-
čil s osaháváním.*

Pozoruju, jak jí rána na krku mokvá.

Teď je její plet' dokonalá.

Únor 2014

Třpytivý mráz nabílil trávu, která mi křupala pod nohama, když jsem obcházela policejní pásku, abych se dostala blíž. Odštípnutý kus sekery se leskl v namodralém zimním světle. Zbytek byl zaseknutý v hlavě toho chlapce. Na dřevěném topůrku byla vyražená značka, ale nemohla jsem to slovo přečíst. Vytáhnu ho později z fotek. Je to detail, který ráda použiju.

Zhluboka jsem se nadechla a zamrkala jsem, když mi arkticky chladný vzduch vnikl do plic. Bylo děsivé ticho. Zrovna jsme s fotografem číhali ve vedlejší ulici před domem, ve kterém bydlel svědek jedné loupeže, když vtom se rozječely sirény. Běželi jsme za modrými světly, takže jsme k činžáku na Milton Way dorazili jen o pár vteřin později než policie. Takový náskok znamenal, že kriminalisté teprve začínali s ohledáváním těla. Tedy ne že by příčina smrti byla nejasná.

„Kristepane.“ Hlas Neda Masona zněl tiše a jakoby z dálky, i když u mě stál tak blízko, že jsem cítila jeho poslední cigaretu.

„To je *sekeraz*?“

Nečekal na odpověď. Zběsilé cvakání jeho fotoaparátu mi jasně prozradilo, že se Ned dal dohromady. Bylo zásadní, aby zachytil detaily. Vyhrnutá nohavice odhalující hubené černé lýtko. Okopaná

bota ležící vedle něj. Chomáč vlasů uprostřed rozsekané rudé kaše. Zabloudila jsem očima k tmavě modré parce. V hlavě mi naskočila vzpomínka, ale zahнала jsem ji a soustředila se na rozpřažené chlapecké ruce. Konečky prstů se pořád zarývaly do bělavé trávy, po které se snažil odplazit pryč.

Ned se vedle mě pohnul a zašeptal: „Blíží se kavalerie.“

Policista ze zásahové jednotky, kterého jsem nepoznávala, se k nám kolébavou chůzí a s plachtou v podpaží blížil.

„Můžete mi o tom dítěti něco říct?“

Vrhl na mě podezřívavý pohled. „A vy jste?“

Zvedla jsem novinářskou průkazku a napřáhla ruku v rukavici. „Sophie Kentová, *London Herald*.“

„Dobře, Sophie Kentová, jestli najdete něco, co by připomínalo tvář a umožňovalo identifikaci, řeknu o tom šéfovi.“

Vytáhla jsem poznámkový blok, i když mi jeho výraz dával jasně najevo, že je to ztráta času. „Víte, kdo ho našel? Nebo jak je tu dlouho?“

Policista přehodil přes tělo plachtu a sklonil se, aby ji vyrovnal. Maličko zaváhal na konci, kde byla sekera. Když se znovu narovnal, byl jeho podobaný obličej o odstín bělejší.

„Pardon, zlato, máme přísné rozkazy nebratříčkovat se s vaší partou. Což je ovšem škoda. Nevadilo by mi bratříčkovat se zrovna s váma.“ Jeho tenké rty se protáhly do úšklebku, který ale neskrýl pevně stisknuté čelisti. Jeho poznámku jsem ignorovala. Napětí se tu dalo krájet a byl k tomu dobrý důvod. Tohle bylo něco, čemu můj šéf říkal „kurva důležitá vražda“. Byl to už dvacátý teenager, kterého zabili ode dne, kdy policejní komisař veřejně vyhlásil politiku tvrdého potírání pouliční zločinnosti v Londýně. To bylo před devíti měsíci. Tenhle kluk se stane synonymem jejich neschopnosti. Není divu, že nechtějí mluvit.

Policista oddusál zpátky k řadě policejních aut a jeho boty zanechávaly na zmrzlé zemi pás smaragdových otisků.

Ned vedle mě prohlížel displej fotoaparátu a pak zavrčel: „Mám párkrát tělo, párkrát sekeru. Co ještě potřebujeme?“

Podívala jsem se na klukovu parku, na zlatý kroužek, který zdobil rukáv. Pevně jsem zavřela oči, když mi v mysli probleskla ta samá parka – ale tahle byla oblečená na hubeném bílém chlapci se stříbřitě blond vlasy.

Zhluboka jsem se nadechla a donutila svůj hlas znít klidně. „Sežeň pár záběrů davu. Truchlících. Za chvíli začnou nosit květiny. Pár detailů osobních vzkazů. Cokoli, co bude vyprávět jeho příběh.“ Tenhle kluk se klidně může stát symbolem ochabující moci metropolitní policie, ale ať se propadnu, jestli se stane pouhým číslem ve statistice.

Ned předstíral, že si mého vnitřního boje nevšímá. Posuzoval scénu mazanýma šedýma očima. „Asi sotva vaše běžná pouliční vražda, co?“

Odkáslala jsem si, párkrát jsem přešlápla, abych se zahřála, a podívala jsem se na zelenou plátěnou aktovku, která byla pohozená vedle těla a jejíž obsah se vysypal. Plastová krabička na oběd ležela hned vedle zohýbaného výtisku *Romea a Julie*. Obálka učebnice biologie pohlávala ve větru. „Byl malý. Šel domů ze školy, chudák.“

Hlas se mi zlomil. Tentokrát se na mě Ned podíval.

„Jste v pohodě?“

Upřela jsem pohled na tmavnoucí oblohu. „Dobrý.“

Ned se zastavil a přehodil si popruh od fotoaparátu kolem krku. „Přijdu za vámi, až skončím.“

Sledovala jsem ho, jak se prodírá davem jako boxer uprostřed dlouhé řady prohraných mačů. Ve čtyřiašedesáti byl Ned výrazně starší než průměrný fotograf kriminální rubriky, ale co mu chybělo v technických detailech, doháněl zkušenostmi. Možná už se chystal do salonku „Čekárny na nebe“, jak tomu říkal, ovšem já jsem ani na jedinou vteřinu nepochybovala o tom, že přinese fotku za milion liber.

V dálce se ve vzduchu ozvalo monotónní hučení zpravodajské helikoptéry. S bušícím srdcem jsem sledovala chaos, který vznikl. Svědkové se shlukovali do skupin, tiskli se jeden k druhému a oči jim tančily v blikajícím světle. Reportéři a zpravodajské týmy pobíhali kolem nich jako rozrušené veverky. Jestli se k nim přidám, dostanu jen to samé co oni. Musím na to jinak.

Rozhlédla jsem se po věžácích kolem. K vraždě došlo za řadou zaparkovaných aut na travnaté pustině před domem. Nejlepší výhled musel být ze třetího patra napravo. Doběhla jsem ke schodišti a brala schody po dvou. Cestou jsem se vyhýbala použitým kondomům a prázdným krabicím z *Burger Kingu*. Nahoře jsem se zastavila, abych popadla dech. Do nosu mi pronikl kyselý pach moči.

Zaklepala jsem na první dveře.

Objevila se starší dáma. Byla malá asi jako já a kulatá jako soudek. Kolem krku jí visel řetízek se svatým Kryštofem.

„Dobrý den, jsem reportérka z *London Herald*. Můžete mi říct něco o tom, co se tu stalo?“

„Nic jsem neviděla.“ Její hlas byl vysoký a mečivý. Postrčila si silné brýle a na nose jí zůstaly hluboké rudé otisky. „Ale je to jasné, ne? Drogy. Žiju tady přes čtyřicet let. Tahle čtvrt bývala slušná. Víte, kolik mladých tu za poslední dobu zabili?“

Věděla jsem, o čem mluví. O většině z nich jsem psala.

Všimla jsem si, že na konci chodby spěchá vysoká bruneta do svého bytu.

„Počkejte!“

Ohlédla se a její rozrušení bylo natolik ryzí, že mě to na chvíli spletlo. Skrz pramen tmavých vlasů jsem letmo zahlédla její tvář. Měla drobné skřítkovské rysy a plné rty, které si vtáhla do mezery mezi předními zuby. Zírala na podlahu, jako by se snažila přestat plakat, až se jí tím úsilím nakrabatila brada. „Poslyšte, jste v pořádku?“

Dívka si otřela oteklé oči dlaní. Ruka se jí přitom třásla. Na dolním článku prostředníčku měla vytetovaného modrého motýla. Chystala se zavřít dveře, ale já natáhla ruku, abych jí v tom zabránila.

„Prosím, můžu vám pomoci.“

Dívka nepromluvila. Místo toho nechala dveře pootevřené.

Šla jsem za ní do maličkého pokoje, v němž se převaloval cigaretový kouř. Na zdech byl popraskaný žlutý nátěr, který překrýval vlhké skvrny. Připomínalo to akné. V bytě nebylo o moc tepleji než venku. Zachumlala jsem se do kabátu a čekala, až dívka promluví, ale ona se zhroutila na šedý gauč, propletla své hubené dlouhé nohy a připálila si napůl vykouřenou cigaretu. Kouř stoupal vzhůru ke stropu.

„Znala jste oběť?“ Podívala se na mě prázdným pohledem. Všimla jsem si, že na polici leží ruský slovník. „Jste z Ruska?“ Při zmínce o Rusku se jí rozzářily oči. „Jak se jmenujete?“

Zhluboka se nadechla a vyfoukla dlouhý bílý oblak kouře. „Natalija.“

Hlas měla hlubší, než jsem čekala. I když bylo chladno, měla na sobě tričko a krátkou květovanou sukni, která se vlnila, jak šubala bosýma nohama.

„Kolik je vám let?“

Na chvilku přestala. „Osmnáct.“

„Jak dlouho jste v Londýně?“

Natalija típla cigaretu v přeplněném popelníku. „Tři měsíce.“

Nerozváděla to a já na ni netlačila. Všimla jsem si, že pod gaučem leží zastrčené černé desky se zlatě vyraženým nápisem: *Models International*. Tím se vysvětlovala její kostnatá vizáž a štíhlá figura.

„Bydlí tu s vámi ještě někdo?“

Natalija si zapálila další cigaretu. Ruce se jí pořád třáslly. „Eva. Ona na konkurze.“

Blížil se mi termín uzávěrky, a tak jsem se přesunula k oknu. Síťovaná záclona byla na dotek vlhká. Policisté na místě činu stavěli nad chlapcovým tělem bílý stan. *Ta modrá parka.*

Potřásla jsem hlavou. „Pláčete kvůli tomu? Vy jste něco viděla?“

Natalija se zvedla a došla ke mně. V mdlém denním světle, které oknem pronikalo dovnitř, jsem si ji mohla lépe prohlédnout. Byla bledá jako stěna a na tváři se jí vybarvila ošklivá fialová modřina. Podívala se z okna a ruka jí vyletěla k ústům. Zápěstí měla kolem dokola poseté modřinami. Třásla hlavou tak prudce, až se jí z culíku uvolnily vlasy a spadly jí na ramena. Jemně jsem ji odvedla zpátky na gauč.

„Natalije, co se vám stalo s obličejem?“

Schoulila se na sedačce a sukni stáhla přes mléčně bílá stehna. Ale ani tak nezakryla mateřské znaménko, které bylo kulaté a hnědé jako stará pence.

„To nehoda. Já uklouzla.“ Zoufale se na mě dívala. „Prosím, vy jít pryč.“

„Nikam nepůjdu, dokud vám nepomůžu.“

Natalija se kousla do rtu. „Tady nemůžu mluvit. Jinde.“

„Kde?“

Pokrčila rameny, oči měla plné strachu. Vzala jsem její telefon a namačkala tam své číslo. Telefon zazvonil v kabelce. „Poslouchejte, mám vaše číslo. Pošlu vám zprávu s adresou hospody, která je tady nedaleko. Sejdeme se tam dnes večer?“ Natalija zavrtěla hlavou. „Zítra?“ Nepatrně kývla.

Vyšla jsem z bytu a ztěžka se opřela o starý beton. Silou vůle jsem nutila chodidla, aby se pohybovala. Věděla jsem, co se stane, když se nebudou hýbat.

Než jsem došla ke třetím dveřím, věděla jsem, že obětí je čtrnáctiletý Jason Danby. Snaživý kluk a horlivý fanda fotbalového klubu Millwall, kterého vychovávala teta Mary, jež bydlela ve

věžáku naproti. Jeho starší bratr Jermaine byl členem místního nechvalně proslulého gangu známého pod jménem Red-Skilled Boys a často se poflakoval po okolí v bundě, která byla jeho poznávacím znamením: v modré parce. Muž se smutnými očima a prošedivělými vlasy mi řekl, že slyšel křik, podíval se z okna a uviděl krev, která z chlapcovy lebky vytékala na zem. Myslel si, že je to Jermaine, dokud si nevšiml aktovky. Ten muž si vzal mou vizitku, a když za mnou zavíral dveře, nevěřicně vrtěl hlavou.

Osmnáct metrů pode mnou se ke stanu blížil soudní lékař. Běž dál. Zavřela jsem oči a za víčky si přehrávala celou scénu. Zakrvácená tvář a sněhově bílé ponožky. Zmrzlé prsty, lepkavá sekera. Běž dál. Ruku jsem položila na malé stříbrné T na řetízku, který jsem nosila na krku. Vtiskla jsem si jeho známý tvar mezi prsty. Potom se mi zničehonic v žaludku rozlil děs – byl těžký jako mokré bahno. Pevně jsem zavřela oči a připravila se na srážku. Srdce mi bušilo, dech jsem měla přerývavý a chladná železná pěst svírala mé srdce. Zaryla jsem si nehty do dlaní a čekala, až to přejde. Nevolnost ustoupila bolesti. Zaskučela jsem do větru a tvrdě nakopla zeď.

Klopýtala jsem kupředu a zabušila na další dveře. Levná překližka mi rezonovala pod rukou. Ve dveřích se objevila malá škvíra a z ní vykoul svalnatý chlap v modré mikině s kapucí. Oči měl plné nedůvěry.

„Jo?“

„Jsem reportérka z *London* –“

Dveře se mi před nosem zabouchly. Znovu jsem zaklepala.

Ozval se tlumený hlas plný vzteku. „Vypadněte odsud, kurva.“

Běž dál.

Opřela jsem se o dveře. „Řekněte mi, co jste viděl. Přestaňte se schovávat jako kluk. Snažím se pomoci –“

„Sophie!“ Ned mi rukou stiskl rameno. „Co to děláte?“

Vyškulba jsem se mu, stáhla se zpátky a zavrávala na beton. „Mám jméno. Jason Danby.“ Oči se mi zalévaly slzami tak rychle,

že jsem skoro nic neviděla. „Čtrnáct, Nede. *Čtrnáct*. Jeho teta bydlí v bloku C. Musím s ní mluvit.“

„Jeho tetu bude chránit spousta lidí. Navíc,“ Ned se odmlčel a povytáhl obočí, „neměla byste se vyptávat členů rodiny. Ne takhle.“

„Co má tohle, k čertu, znamenat?“

Ned si pohrával s popruhem fotoaparátu. „Podívejte, jste zpátky první den a místo činu je –“

„Nede, leží tam kluk se sekerou v hlavě. Mohli bychom toho teď nechat?“

Ned potřásl hlavou a chystal se něco říct, ale já už nečekala. Otočila jsem se na podpatku a utíkala ze schodů dolů. K bloku C. K Mary Danbyové. K příběhu.

Ledový vzduch mi drtil vnitřnosti.

Zůstaň, kurva, v pohybu.

2

O týden později

„Prokristapána, Sophie, co jste si myslela?“ Protáhlý obličej Philipa Rowleyho vykukoval zpoza hor papíru na jeho stole. Vypadal jako krtek, co se právě vyhrabal z hlíny, aby se nadechl.

„Neříká všechno. Zazvonila jsem na ni a ona se mnou nechtěla mluvit...“

„Tak jste na ni řvala?“

Naježila jsem se. „Neřvala jsem.“ Unavený hlas Mary Danbyové mi zněl v mozku. „Věděla jsem, že když mě vyslechne, promluví.“

Rowley měl v očích kamenný výraz. „Kecy, Sophie. Nejen že je to absolutně neefektivní způsob, jak někoho přimět, aby se rozpovídal, ale navíc je to ještě obtěžování. Před týdnem jsem vám řekl, abyste tu ženu nechala na pokoji. A teď se dozvím, že jste se vrátila na Milton a znovu ji vyslýchala.“

Rowleyho vysoko posazený hlas mu vysloužil ironickou přezdívku Bručoun, ale já ho znala dost na to, abych nezpochybňovala jeho autoritu. Byl to výkonný editor, který dohlížel na přerod listu *London Herald* z běžného plátku na třetí nejprodávanější noviny v zemi. Byl to drsňák z Yorkshiru a od chvíle, kdy jsme se potkali, jsem věděla, že si jeho přízeň musím zasloužit daleko víc, než bylo obvyklé. Rowley nenáviděl rodinné peníze a soukromé školy, což se

mě v obou případech týkalo. Ve značné míře. Věděla jsem, že ho moje vypilovaná výslovnost přivádí k šílenství, ale chtěla jsem věřit, že jsem si jeho respekt zasloužila. Přinesla jsem pořádně dlouhou řadu exkluzivních příběhů a taky pomohlo, že jsem věděla, jak na něj: krátce, stručně a nikdy neříkat ne.

„Mary Danbyová od té doby s novináři normálně mluvila. Citovali ji, jak říká, že policie se stahuje z vyšetřování. Jen jsem od ní chtěla vyjádření.“

Rowleyho kožená židle pod jeho vahou zaskřípala, jak se opřel, a jeho hlas přetékal sarkasmem.

„A jaké vyjádření jste dostala, když pomínu *jděte do prdele a nechte mě na pokoji*?“

Povzdychla jsem si. „Fajn. Možná jsem to trochu přepískla.“

„Trochu?“ Kulatá pleš na Rowleyho hlavě znachověla. Nasadil si brýle s obroučkami z želvoviny a podíval se na kus papíru, který ležel před ním. „Tady se píše, že jste jí vyhrožovala, že rozbijete dveře.“

Odfrkla jsem: „Rozbiju dveře? Vidíte, jak vypadám?“ Otevřela jsem pusku a chtěla ještě něco dodat, ale výraz na Rowleyho tváři mě přinutil znovu ji zavřít. Namísto toho jsem se zadívala z okna. Na nebi nad Hyde Parkem se převalovaly těžké mraky, evidentně se chystal další liják. Z Rowleyho rohové kanceláře byl výhled na Kensingtonský palác, což byl skutečný výsměch jeho socialistickému jevnocitu.

„Jeden z důvodů, proč jsem vás najal, byl talent, s jakým dokážete lidi přimět, aby se vám otevřeli. Jste zpátky chvilku a tohle je už druhá stížnost na vaše chování.“ Rowley ztlumil hlas do tichého vemlouvání. „Tady nejde o Mary Danbyovou, že je to tak?“

Nechtěla jsem vidět lítost v jeho očích, a tak jsem si prohlížela zarámované fotky za jeho stolem. Rowley v Downing Street s Davidem Cameronem, na summitu NATO s Angelou Merkelovou,